Rozloučení.

Smrt je součástí pozemského života, na jejíž existenci věří všichni lidé bez vyjímky, ale po celou dobu svého bytí se ji snaží ze svého myšlení zatlačit, přehlušit a zapomenout ji.

Zvláště ti, jejichž život probíhá v lehkomyslném, ne vždy morálně zodpovědném kruhu, odmítají hlas svého svědomí s tvrzením, že smrtí je stejně všechno pryč a jestliže po smrti něco je, proč by se měli právě oni bát zodpovědnosti za své činy, když nejsou horší než všichni ostatní a podobně.

Dnešní člověk se uzavírá existenci astrálních dimenzí nevírou a pochybnostmi, neschopností překonat hranice rozumové logiky a možnosti zušlechťovat aspekt duch - duše. Logika je nauka duslednosti, ale její možnosti jsou úzce omezené, pokud neuznává prioritu a nadřazenost ducha. Není schopná získat poznatky o životě po smrti, pokud neuznává realitu duchovních zákonitostí.

Každému z nás je již při narození určena doba pozemského života. Jestliže se člověk oprostí od své hmotné schránky, těla, vrací se do astrálních sfér odpovídajících jeho duchovnímu vývoji. Astrální tělo je schopné vyšších vibrací než tělo fyzické a proto je schopné žít v tomto fluidálním prostředí.

Smrt není konec, nýbrž pokračování životní existence, návrat do prostorů, ze kterých jsme vyšli. Při zrození na zemi nás provázejí duchovní přátelé se smutkem nad naším odchodem do pozemského života, ale s nadějí, že jeho zkušenosti a tíha nás přivedou duchovnímu světlu blíž. Pozemští přátelé se radují a oslavují narození nového pozemského občana. Při smrti dochází k opaku. Astrální přátelé se radují z našeho návratu domů, zvláště tehdy, když jsme splnili svůj námi samými před zrozením vytčený životní cíl. Pozemští přátelé jsou smutni nad naším odchodem.

Tomu není všude tak, protože na Zemi existují i kultury, které formou radostných slavností děkují Stvořiteli za to, že oprostil zemřelého od hmotných pout země. Jsou to většinou kultury, jejichž rozumový potenciál nepotlačuje duchovní aspekty bytí. Naše

civilizace trpí ztrátou milovaných, protože není schopna víry v posmrtnou existenci a věčnost ducha.

Malé děti, jejichž vzpomínky na astrální pobyt před zrozením ještě nejsou potlačeny rozumovým aspekty, neznají strach ze smrti a mnohé z nich, ačkoliv vědí, že musí zemřít, očekávají smrt klidně a oddaně. Pomocí jemnějšího vnímání kosmické zákonitosti života a smrti odpoutávají se lehčeji z pozemské dimenze k návratu do dimenzí astrálních než dospělý člověk.

Celý život máme příležitost smířit se s dočasným pobytem na zemi a připravovat si plněním božských zákonů radostné přijetí v posmrtné dimenzi, kde nás očekávají naši milovaní, kteří nás předešli. V roce 1934 zemřelý anglický básník H. Dennis Bradley slíbil svým přátelům zprávy ze záhrobí, jestliže po své smrti pozná, že existuje posmrtný život. Již krátce po svém odchodu splnil daný slib a vyprávěl prostřednictvím media přátelům o prostorech, v nichž žije a o posmrtném životě: „Příroda, v níž žijeme, je mnohem krásnější než pozemská krajina. Všude je jasné, čisté, obšťastňující světlo, moře, stromy, rostliny, ale jejich barvy jsou zářivější, intenzivnější a jejich formy dokonalejší než barvy a formy pozemské. I zbarvení nesčíslných ptáků je zářivější a mnohem bohatší než na zemi. Nejpůsobivější jsou květiny. Vydechují s vůní jemné, pozemským sluchem těžko vnímatelné tóny, jejichž vibrace se projevuje v překrásných barvách. Každý druh květin má svoji hudbu. Únavu a odpočinek zde neznáme. I čas je nám cizí. Neustále jsme prostoupeni osvěžující silou a harmonií, stále v pohybu, stále zaměstnáni, protože máme možnost milionkrát více poznat a naučit se než na zemi. Nebojte se smrti! Smrt je přechod do krásy, harmonie a vnitřního naplnění."

V těle umírajícího probíhají mnohé energetické procesy v důsledku odpoutáváni se od zemského magnetizmu. Éterické tělo se uvolňuje, lehce se nadouvá nejprve na pravé, později na levé straně, až se obě strany společně oddělí od těla fyzického. Během tří dnů po smrti přechází energie éterického těla v síly země. Uvolnění astrálního těla diagnostikují lékaři jako klinickou smrt. Toto tělo potřebuje také tři dny, není-li zeslabeno a otráveno příjmem léčebných substancí a narkotiky před smrtí, k vzestupu do jemu přináležející astrální sféry. Člověk, který si není nebo nechce být vědom posmrtné existence, zůstává v nízkých sférách, které obklopují zemi a vrací se ve svém fluidálním těle zpět na místa,

kde jako člověk žil. Zde pak bezradně bloudí a trpí nevšímavostí pozůstalých, kteří ho nejsou schopni vnímat. Mnozí se usazují v otevřené auře pozemšťanů (toto otevření nastává vlivem citových afektů), u nichž pak dochází k schizofrenii, ke změně osobnosti, k pijáctví, k sexuální posedlosti, ke změně duševních a charakterových projevů, podle toho, čemu duše zahnízděná v cizí auře za svého života holdovala a jaký byl její charakter a morálka.

Dnes věnujeme umírajícím málo lásky a zcela zřídka modlitbu, která pomáhá překonat křečovité boje odcházejícího a uvolňuje mu cestu k vnímání světla a krásy nadzemských sfér. Mnozí staří lidé zůstávají osamoceni a smutni v posledních fázích svého pozemského života v citově otupělém prostředí nemocnic a starobinců, stísněni strachem z velkého neznáma. Na modlitbu, která uvolňuje strachem a mnohdy bolestí zkřečovitělé tělo nemá jejich okolí čas a chybí mu i porozumění. Není čas na rozloučení a smíření.

Modlitba je pro umírajícího cenný dar. I když bolestí zlomeni nejsme schopni modlitby srdce, spojme se v myšlenkách s Božskou silou: „Pane, modli ty se ve mně pro mého milovaného!" Tato myšlenková energie pročisťuje vědomí, smutek a bolest, otvírá kanály útěchy a přináší uvolnění, mír a smíření v duši umírajícího i pozůstalého.

Mnozí umírající se vznášejí tmavým tunelem od země vzhůru, tunelem, k jehož konci jsou přitahováni nesmírně zářivým, uklidňujícím světlem. Jiní překračují most přes širokou řeku a vstupují do světla nebo se vznášejí k hvězdnému horizontu. Základním faktorem jejich vidění je vždy světlo, most ke světlu. Zemře-li člověk náhle, na př. následkem úrazu, srdečního infarktu a pod., je mnohdy tento přechod v jeho vědomí, protože byl před svou inkarnací seznámen s průběhem svého života i smrti a toto vědomí se probouzí. Totéž platí i pro přirozené potraty. Potraty způsobené člověkem jsou zásahem do božského životního pořádku, úmyslným zničením rostoucího života.

Často umírají děti v útlém věku nebo v době dospívání. Buď uzavřely svým krátkým životem svůj inkarnační cyklus nebo se zrodily proto, aby pomohly svou smrtí pozůstalým k víře, k zamyšlení o posmrtné existenci, významu pozemského života a tím k pozitivní změně v jejich dosavadním životě v duchovním smyslu. Utrpením nad ztrátou dítěte, ale i dospělého, se lidé často zatvrzují vůči Bohu, kterého činí zodpovědného za bolestnou ztrátu milova-

ného, ale častěji se otvírají víře v posmrtný život a v kosmické zákony věčného bytí.

Jak již bylo řečeno, každému z nás je již před narozením určena délka života. Jestliže zemřeme vlivem různých událostí dříve, zůstáváme až do předurčené doby v astrálním spánku. Sebevrazi nenalézají po smrti očekávaný klid. V trvajícím zajetí předsmrtných představ a zoufalství musí vytrvat v tomto bolestném stavu až do doby jim vyměřené smrti. Kdyby si byli vědomi muk a utrpení, které zůstávají i po smrti, nevolili by ji. Nikdo z nás nemá právo ukončit život vlastní ani životy cizí. To platí i pro v dnešní době tak časté umělé potraty. Zničení každého života znamená nesmírné karmické zatížení a utrpení pro příští životy.

Při klinické smrti dochází k ohrožení funkcí tělesných orgánů, které mohou být udržovány pomocí přístrojů a umělé výživy jen tehdy, pokud je nemocnému přiváděna tzv. stříbrnou šňůrou (spojení fyzického těla s ostatními těly tvořícími lidskou auru) životní síla. Často vyprávějí rodinní příslušníci klinicky mrtvých nebo v bezvědomí ležících pacientů, že jsou schopni se s nimi dorozumět pomocí intuice. Často se probudí nemocní ze smrti podobného spánku pomocí oblíbené hudby, milovaného hlasu, ale i zvířete. To vše je důkaz, že duch a duše klinicky mrtvých jsou aktivní.

I když si nejsme schopni v dnešní době a ve stadiu našeho duchovního vývoje představit a uvěřit poselství, že lidstvo nového věku (k němuž se mílovými kroky blížíme a o čemž nás přesvědčují současné strukturální změny naší planety) nepozná smrt, vraždy, války a hlad, máme jistotu božího slova, že evoluce lidského vědomí dosáhne v krátké době pólu, v němž smrt, utrpení a nemoc zůstanou neznámy.

A do té doby se snažme žít tak, abychom, až příjde čas, kdy nás Pán volá: „Příjď!", mohli odpovědět: „Ano, Pane můj. Mé dílo je skončeno!"